

Det ekstra knæ

Brud på højre underben.

For at fiksure bruddet monterede kirurgen et såkaldt Hoffmanns apparatur. Det er en ydre bjælke, der stabiliserer knoglen på hver side af bruddet, så benet får den ro, det skal have for at gro sammen. Apparatet er skruet ind i knoglen 4 eller 5 steder med metal skruer, der samtidig tjener som afstandsstykke til selve bjælken, der går på langs med benet.

Jeg husker intet fra arbejdsgangene på operationsbordet, da jeg blev holdt bevidstløs i 10 dage.

For at der ikke skal opstå infektion ved skruehullerne (kaldet pin-huller), rengøres der omkring hullerne hver dag, så der ikke dannes sår, hvorunder betændelse kan trives.

Det er tidskrævende, og det står på igennem lang tid.

Brud på skinneben kan erfaringsmæssigt være svære at hele. Røntgen bruges til at overvåge fremskridt i helingen.

Efter 5 måneder, hvor jeg var sengeliggende eller sad i kørestol, skønnede man, at knoglen var stærk nok til, at Hoffmanns-apparatet kunne afmonteres.

Det sker med et værktøj, der ligner en umbraco nøgle. Det gør ikke ondt, selvom skruerne er fæstnet langt inde i knoglen. Afmonteringen er ikke forbundet med smerte.

Når skruerne tages ud, stiger blodet op, som var det en boring i undergrunden efter olie. Det er ikke et springvand, og løbet stoppes med kompression.

Mit højre skinneben var desværre ikke helet.

Da underbenet blev løftet, fleksede den nederste del bagud...

Og her kan man ikke bare spole tilbage og sætte skruer i igen. Gips er heller ikke en løsning, for man skal kunne komme til de åbne sår.

Løsningen blev en støvle støbt efter mit ben af bandagisterne. Den kunne åbnes og lukkes med velcro og måtte tages af om natten.

Over de efterfølgende 6 uger helede benet færdigt, men da det kunne bevæge sig en smule i støvlen, blev der kastet en masse ny knoglevæv på forsiden, så jeg i dag har et ekstra knæ mellem knæ og ankel.

Dette var noget af forhistorien.

En forhistorie, som kun indirekte har noget at gøre med det ar, som er forlæg for motivet. Billedet.

Det viste sig nemlig at der senere begyndte at løbe betændelse fra et af pin-hullerne. Og det blev ved med at løbe.

Betændelsen løb hver dag, den kunne ses på tøj og lagner, den kunne ses på mine blodtal og gav mig periodisk feber.

Diagnosen blev, at der var en forurening gemt inde i knoglen, som enten kunne stamme fra det åbne benbrud eller være et stykke død knogle, som kroppen ikke længere ville kendes ved. Det hele havde været splintret og kvast og derfor meget svært at gøre rent for jord og anden forurening.

Der blev forsøgt med antibiotika i flere omgang, men uden et vedvarende godt resultat.

En genoperation blev løsningen. Røntgen og anden scanning havde lokaliseret en lomme eller skygge med en mulig forurening.

Arret stammer fra denne operation.

Et år, der betød yderligere 10 dage på sygehus og tung antibiotika.

Sygehus kræver tålmodighed. Sygehus træner tålmodighed.

Den har jeg, det har jeg lært.

Benet skulle holdes vandret, man er sengeliggende, og 10 dage er 10 dage.

Patienten ved siden af var knapt så tålmodig.

Han havde ondt og skulle have sat benet af lige over knæet. Koldbrand som følge af sukkersyge.

Morfinen gav ham hallucinationer. Han klagede over den manglende rengøring og de mange små dyr, der løb op og ned ad væggene.

Jeg kunne berolige ham...

Der havde jeg jo været selv. Mønstrene, de psykedeliske farver og bombeflyene, der kom ind over om natten, grønlænderen der passede min respirator i weekenden i hendes egen lejlighed, hendes kæreste, der hele tiden prøvede at overtale hende til at blive tilgodeset med mine stoffer.

Jeg havde fra mit sengeleje udsyn gennem et vindue til en sauna, hvor jeg kunne se og høre dem skændes.